# KOMMISSIONENS BESLUT

**av den 6 januari 1999**

**i enlighet med rådets förordning (EG) nr 3286/94 beträffande Brasiliens importlicensförfarande för stålplåt**

*[delgivet med nr K(1998) 4468]*

(1999/44/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 3286/94 av den 22 december 1994 om fastställande av gemenskapsförfaranden på den gemensamma handelspolitikens område i syfte att säkerställa gemenskapens rättigheter enligt internationella handelsregler, särskilt regler som fastställts av Världshandelsorganisationen (WTO) [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 356/95 [2], särskilt artiklarna 11 och 14 i denna,

efter samråd med rådgivande kommittén, och

av följande skäl:

## A. **Bakgrund till förfarandet**

(1) Den 30 april 1997 ingav Europeiska järn- och stålindustriförbundet (Eurofer) ett klagomål i enlighet med artikel 4 i förordning (EG) nr 3286/94 (nedan kallad förordningen) för dess medlemmars räkning, vilka är både nationella stålindustriförbund och enskilda företag i 12 av Europeiska unionens 15 medlemsstater. Dessa svarar för mer än 90 % av Europeiska kol- och stålgemenskapens produktion av råstål.

(2) Den klagande hävdade att importen till Brasilien av platta produkter av rostfritt stål omfattades av icke-automatisk importlicensiering. Enligt Eurofer ändrade de brasilianska myndigheter som är behöriga att utfärda importlicenser sina förfaranden i maj 1996, så att licenser endast skulle utfärdas om betalningsfristen för de varor som skulle importeras var högst 30 dagar. Den klagande påpekade att de brasilianska myndigheterna varken hade tillkännagivit förändringen eller förklarat på vilken rättslig grund avslaget på licensansökningar från importörer av gemenskapsprodukter baserades, och att förändringen verkade vara ett resultat av interna riktlinjer i den brasilianska förvaltningen.

(3) Enligt den klagande skärptes tillämpningen av denna nya betalningsfrist ytterligare i november 1996 genom att man började kräva ett skriftligt åtagande från importörerna av stålprodukter om att respektera betalningsfristen på 30 dagar. Tillämpningen skärptes återigen i januari 1997 i samband med att ett nytt datoriserat övervakningssystem för utfärdande av importlicenser (Siscomex) infördes.

(4) Slutligen påpekade den klagande att en allmän ordning avseende avtal om utländsk valuta för betalning av import (krav på avtal om förhandsköp av utländsk valuta för betalning av import för vilken betalningsfristen understiger 360 dagar) antogs den 25 mars 1997 genom den brasilianske presidentens "Medida Provisória n.º 1569" och genomfördes av Brasiliens centralbank genom "Circular n.º 2747", som också antogs den 25 mars 1997. Eurofer hävdade att denna lagstiftning inte ersatte de särskilda bestämmelserna för utfärdande av importlicenser för stålprodukter, utan gav de brasilianska myndigheterna möjlighet att mera strikt och effektivt tillämpa dessa särskilda åtgärder för stålprodukter.

(5) Den klagande hävdade att dessa brasilianska handelsbruk utgjorde handelshinder i enlighet med artikel 2.1 i förordningen, eftersom de stred mot Brasiliens internationella förpliktelser inom ramen för WTO, och att sådana handelshinder ledde till negativa handelseffekter för den klagande.

(6) Den klagande anförde särskilt att det brasilianska importlicenssystemet för produkter av rostfritt stål stred mot såväl artiklarna XI, III:4 och X i GATT 1994 som artiklarna 1.4, 3.3, 5 och 1.9 i WTO-avtalet om importlicensförfaranden.

(7) Vad gäller negativa handelseffekter hävdade den klagande att handeln för gemenskapstillverkarna och gemenskapsexportörerna var kraftigt störd. På grund av införandet av importlicensordningen i fråga kvarhölls en mängd importerade varor vid

[1] EGT L 349, 31.12.1994, s. 71.
[2] EGT L 41, 23.2.1995, s. 3.

införselhamnarna, vilket medförde höga extrakostnader. Avskaffandet av de sedvanliga betalningsvillkoren på 180 dagar innebar dessutom att importörerna inte längre kunde köpa varor såvida tillverkaren eller exportören inte var beredd att bära kostnaderna för en längre betalningsfrist, vilket medförde ytterligare kostnader för tillverkaren eller exportören och gjorde deras försäljning olönsam. Den osäkerhet som denna importordning skapade ledde till att order försenades och att potentiella nya order gick förlorade till förfång för gemenskapens industri.

(8) Klagomålet innehöll tillräckliga bevis för att motivera att gemenskapen inledde ett undersökningsförfarande i enlighet med artikel 8 i förordningen. Kommissionen inledde därför ett undersökningsförfarande [1] den 27 juni 1997.

### B. **Den brasilianska regeringens svar beträffande bestämmelsen om en betalningsfrist på 30 dagar för utfärdande av icke-automatiska importlicenser**

(9) Efter det att undersökningen inletts, underrättade den brasilianska regeringen i sitt svar på ett frågeformulär kommissionens enheter om att den förteckning över produkter som omfattas av icke-automatisk importlicensiering snart skulle ändras och inte längre omfatta de produkter enligt KN-nummer 7219 och 7220 som nämns i klagomålet i enlighet med förordning (EG) nr 3286/94. De brasilianska myndigheterna bekräftade detta den 25 augusti 1997 och överlämnade en kopia av den åtgärd (Comunicado n.º 23 av Departamento de Operações de Comércio Exterior (DECEX) av den 11 augusti 1997 som offentliggjordes den 13 augusti och trädde i kraft vid offentliggörandet) med hjälp av vilken förändringen hade genomförts. Det redogjordes närmare för bekräftelsen den 11 december 1997 när de brasilianska myndigheterna förklarade att produkterna hädanefter skulle omfattas av ett automatiskt importlicenssystem och att det inte ställdes några särskilda betalningskrav för utfärdande av sådana automatiska licenser.

(10) Det var mycket viktigt att dessa produkter togs bort från förteckningen över produkter som omfattas av icke-automatisk licensiering, eftersom den icke-automatiska licensieringen var den enda konkreta administrativa möjligheten att tillämpa kravet på den särskilda betalningsfristen på 30 dagar. Den klagande kunde samla in skriftliga bevis för skyldigheten att respektera sådana betalningsvillkor enbart i samband med enskilda beslut om att inte utfärda icke-automatiska importlicenser.

(11) Under dessa omständigheter innebär det faktum att de produkter som nämns i klagomålet tagits bort från förteckningen över produkter som omfattas av icke-automatisk importlicensiering att det handelshinder som ifrågasätts i klagomålet avseende den särskilda betalningsfristen undanröjts.

### C. **Brasiliansk lagstiftning om en allmän ordning om avtal om förhandsköp av utländsk valuta för betalning av import**

(12) I den brasilianska lagstiftning om en allmän ordning om avtal om förhandsköp av utländsk valuta för betalning av import som antogs den 25 mars 1997 fastställs att importörer skall sluta avtal om valutatransaktioner i en lokal bank inom vissa tidsfrister i förhållande till betalningsvillkoren för varorna i fråga, om dessa betalningsfrister inte överstiger 360 dagar. Detta innebär att importörer måste göra en insättning i den berörda banken tills fakturan är betald eller betala en avgift för avtalet om förhandsköpet av utländsk valuta till en lokal bank.

(13) Enligt de brasilianska myndigheterna hänger varken utfärdandet av importlicensen eller tullklareringen av varor samman med kravet på att denna ordning måste respekteras. Om inte ordningen respekteras bötfälls man av den brasilianska centralbanken. För att få klarhet i ordningens omfattning och verkan och för att kunna avgöra om den är förenlig med internationella handelsregler, har kommissionen nära följt den brasilianska lagstiftningen sedan den antogs. Europeiska gemenskapen har i detta sammanhang agerat på multinationell nivå och inledde i januari 1998 samråd enligt relevanta bestämmelser inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO).

### D. **Utveckling på senare tid**

(14) Sedan 1996 verkar det som om de brasilianska myndigheterna har tendens både att med bristande öppenhet tillämpa handelsåtgärder som får hämmande effekter för vissa känsliga sektorer, och att anta övergripande lagar som i varje fall kan påverka importen negativt. Det stigande antalet undersökningsförfaranden som på grund av klagomål från europeiska exportörer inletts eller som kommer att inledas i enlighet med förordningen är ett tydligt tecken på en sådan utveckling.

(15) Till följd av ett klagomål från Febeltex, belgiska textilförbundet, inledde kommissionen ett undersökningsförfarande i enlighet med förordningen den 27 februari 1998 [2]. Detta förfarande avser det

[1] EGT C 197, 27.6.1997, s. 2.

[2] EGT C 63, 27.2.1998, s. 2.

icke-automatiska importlicenssystemet och det sätt på vilket systemet tillämpas genom i synnerhet obligatoriska betalningsvillkor och minimipriser vid import.

(16) Trots att detta förfarande avser systemets effekter för vissa textilprodukter, handlar det dock om ett handelsbruk som liknar den praxis som avses i detta beslut. Därför kommer kommissionen, trots förfarandets avslutande, att fortsätta att bevaka den importlicensordning för stålplåt som faktiskt tillämpas i Brasilien.

E. **Rekommendation**

(17) Undersökningsförfarandet avseende det brasilianska importlicensförfarandet för stålplåt bör därför avslutas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1*

Det undersökningsförfarande avseende det brasilianska importlicensförfarandet för stålplåt som inleddes den 27 juni 1997 skall avslutas.

*Artikel 2*

Detta beslut skall tillämpas från och med den dag det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Utfärdat i Bryssel den 6 januari 1999.

*På kommissionens vägnar*
Leon BRITTAN
*Vice ordförande*